

“สังวัท” ที่ฉันทัดถึง

ณรงค์กรณ อัจฉริยญาตี

สหัส 46

263

ผมก็ค่อย ๆ นั่งนึกถึงบรรยากาศสมัยที่ยังเป็นนักศึกษาอยู่ที่มหาลัทธิธรรมศาสตร์

ภาพเก่า ๆ มันค่อย ๆ ลอยกลับมาในหัวอย่างช้า ๆ ผมเริ่มลองทบทวนความรู้สึกของตัวเองในสมัยเรียน

ลองเปิดเฟซบุ๊ก ภาพเก่า ๆ มันชัดขึ้นทันตา ผมเริ่มปะติดปะต่อเรื่องราวจากรูปภาพที่ถูกหยุดนิ่งไว้เมื่อหลายปีที่แล้ว ความรู้สึกเดิม ๆ เรื่องราวเดิมก็เหมือนกับฉากละครที่ถูกเล่นใหม่อีกครั้ง ผมได้กลิ่นและเสียงจากรูปภาพที่นิ่งเฉย ชีวิตในวัยเรียนมันช่างผ่านไปไวจริง ๆ ผมยังแอบนึกสงสัยว่าทำไมเวลามันช่างผ่านไปเร็วแบบนี้ เหมือนเพิ่งไม่นานมานี้เองที่ผมได้เดินเข้าไปตึกคณะครั้งแรกพร้อมกับความคิดที่ว่าถ้าเราจบออกมาตอนนี้เราจะเปลี่ยนแปลงตัวเราไปแค่ไหนนะ รู้ตัวอีกทีก็ใส่ชุดครุยคาดสีชมพูบานเย็นซึ่งเป็นสีประจำคณะเสียแล้ว

ผมยืนอยู่กับเพื่อนกลุ่มเดิมที่เห็นกันจนชินตา หลังจากเจอกันเมื่อวันแรกพบเกือบสี่ปีที่แล้ว เราต่างคนโตขึ้นและผ่านเรื่องราวมากมายในชีวิตมหาลัย ความรู้สึกเก่า ๆ ยังคงลอยเข้ามาในขณะที่ผมกำลังนึกถึง แม้มันไม่ได้ชัดเจนเหมือนภาพที่ถ่ายไว้ เป็นเพียงภาพที่เลือนรางที่มีแต่ความรู้สึกในความทรงจำ บรรยากาศยามเช้าของ

ตึกคณะ ใต้ต้นไม้และม้านั่ง เพื่อนคนเดิมที่เจอกันเมื่อยามเช้า ตึกเรียนที่ยังคงทำให้ผมสับสนแม้จะเรียนที่นี้ถึงสี่ปีก็ตาม พนักงานร้านสนุกเกอร์ที่คอยต้อนรับว่าทำไมช่วงนี้ไปไหน ตลาดนัด มธ. ที่คนเยอะจนต้องเดินเบียด ถนนสายเดิมๆ ที่ผมขับไปมาตลอดสี่ปีจนทำให้เหมือนระยะมันหดลงในทุกๆ วันด้วยความเคยชิน ร้านอาหารร้านเดิมที่เข้าไปกินเมนูเดิมจนเพื่อนไม่จำเป็นต้องถามแล้วว่าวันนี้จะกินอะไร รถเอนจี้วีที่มักจะมาตอนเราอยู่บนรถสองแถวเสมอ เสียงหัวเราะปนคำด่าทักบ่มุกที่มีมันไม่ตลกของเพื่อนๆ แม้ว่าจะกำลังอยู่ในห้องเรียน ห้องสมุดที่ส่วนใหญ่เราไปนั่งคุยกัน งานวิจัยชิ้นแล้วชิ้นเล่าที่ทำจนลืมไปแล้วบ้างแต่ก็ได้นิสัยจากการลงไปสัมภาษณ์จนมาถึงทุกวันนี้ การรับน้องของสังวิทที่ค่อยๆ ทำให้เราโตขึ้นจากน้องปีหนึ่งไปเป็นพี่ฐานจากคนยกมือไหว้เป็นคนรับไหว้ จากคนรับเป็นคนให้ จากคนไม่รู้จักเป็นคนคุ้นเคย สนามหญ้าเทียมแหล่งรวมนักบอลในคณะเล่นกันจริงจังกันไปไหม บางครั้งก็แอบคิดต้องเดินกลับบ้านแบบค่อยๆ เพราะปวดขาไปแล้วข้างนึง ถ้าตั้งใจเรียนแบบเตะบอลเราอาจจะหวังเกรดดี ๆ กับเขาได้บ้างละมั้ง การเรียนในช่วงชีวิตสี่ปีเป็นไปแบบขึ้นๆ ลงๆ มีดีสุดก็มีร้ายสุด บางช่วงเคยคิดไปว่าเราโชคดีจริงๆ ได้มาเรียนคณะนี้ แต่บางช่วงก็คิดอยากจะลาออกเพราะคิดว่าเราโคตรไม่เหมาะกับคณะนี้จริงๆ ทำไมตอนนั้นเราถึงเลือกเรียนคณะนี้นะ

ความคิดสลับดีสลับร้ายของผม มันไปพบคำตอบในวันที่ผมตั้งคำถามกับตัวเองว่า ถ้าหากผมสามารถย้อนเวลากลับไปได้จะยังเลือกคณะนี้แบบเดิมไหม ซึ่งผมได้คำตอบว่า ต่อให้ผมจะย้อนเวลาไปสักกี่ครั้ง ผมก็จะเลือกมาเรียนคณะนี้อยู่ดี

ผมจบจากสังวิทพร้อมกับประสบการณ์มากมายทั้งที่เกิดจากในห้องเรียนและในโลกกว้าง ไม่แน่ใจว่าคิดไปเองหรือเปล่า แต่ในความรู้สึกผม คณะนี้ไม่ใช่ที่สอนให้คนเรียนแค่ในหนังสือ แต่เป็นเหมือนการถูกสอนให้มองไปที่โลกใบกว้าง เพิ่มมุมมองและความละเอียดอ่อนต่อเรื่องราวต่างๆ ผ่านทฤษฎี จนกลายเป็นนิสัยติดตัวจนถึงทุกวันนี้ ในใจลึกๆ ผมยังรู้สึกเหมือนกับว่ายังคงศึกษาในวิชาที่มีโลกใบนี้เป็นห้องเรียน ได้เรียนรู้จากคน จากเหตุการณ์ต่างๆ ที่เข้ามาในชีวิต ในวันที่เดินออกจากมหาวิทยาลัย หลังจากที่ได้ผ่านความรู้ ที่ได้จากหนังสือและคุณครู พร้อมกระดาศษหนึ่งใบที่ช่วยพอจะยืนยันว่าเรามีความรู้มาบ้าง

การเดินทางของนักมานุษยวิทยาที่แท้จริงเริ่มต้นขึ้น.